

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. N.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 30. 7. 2003, č. j. 52 Az 45/2003 – 26, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 9. 2003, č. j. 52 Az 45/2003 – 43,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 30. 7. 2003, č. j. 52 Az 45/2003 – 26 ve znění opravného usnesení ze dne 3. 9. 2003, č. j. 52 Az 45/2003 - 43 **se zrušuje** a **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Řádně a včas podanou kasační stížností ze dne 6. 8. 2003 se žalovaný (dále jen stěžovatel) domáhal zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích jako soudu I. stupně a současně požadoval přiznat kasační stížnosti odkladný účinek. S ohledem na skutečnost, že soud rozhodoval o věci přednostně ve smyslu § 56, 120 s. ř. s., návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se nezabýval.

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 10. 9. 2002, č. j. OAM-4030/VL-19-12-2002 bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce o udělení azylu tak, že tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Současně bylo rozhodnuto, že se žalobci azyl neuděluje podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, přičemž se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl především, že od roku 1994 několikrát dlouhodobě stěžovatel pobýval v České republice, poté zaplatil zprostředkovatelce za zprostředkování prodloužení povolení pobytu, ale byl jí podveden, obrátil se s žádostí o pomoc na právničku, od které se dozvěděl, že probíhá řízení a že je vše v pořádku, byl však zadržen policií a ta mu sdělila, že pobývá v ČR nelegálně; aby si pobyt zlegalizoval, rozhodl se požádat o azyl. V roce 1999 poškodily povodně jeho dům do té míry, že se v něm nedá bydlet. Soud I. stupně toto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že žalobce podal dne 13. 9. 2002 k Vrchnímu soudu v Praze včas opravný prostředek, ve kterém uvedl, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, nemá tam kde žít a obává se o svoji rodinu. Dále uváděl skutečnosti, které se netýkaly zjevně žalobce, nýbrž jiné osoby, která je označená jako „žalobkyně mající obavy žít v domě poničeném povodněmi a snahu žít spolu s manželem“. Soud uvedl, že povodeň lze považovat za živelnou událost a také, že tato skutečnost může naplnit zákonné znaky skutkové podstaty pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalovaný nezjišťoval skutkový stav ve vztahu k humanitárnímu azylu, ale považoval již zmíněné uvedené skutečnosti směřující k posouzení žádosti o azyl z humanitárních důvodů podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, který humanitární azyl neřeší. I když bylo rozhodnuto o tom, že se azyl podle § 14 neuděluje, „neodpovídalo to odůvodnění rozhodnutí, když v něm žalovaný pouze konstatoval, že v případě žadatelky a její dcery po posouzení jejich osobní situace a poměrů v zemi jejich státní příslušnosti humanitární azyl v smyslu § 14 zákon neuděluje“. Jakou konkrétní osobní situaci, jaké konkrétní poměry v zemi měl na mysli, z rozhodnutí nevyplývá.

Kasační stížností stěžovatel napadl rozsudek soudu I. stupně ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s., a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v přecházejícím řízení a z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů rozhodnutí. Poukázal především na okolnost, že soud zaměnil část rozsudku o žalobě v části týkající se pana M. N. s částí rozsudku o žalobě jeho manželky a dcery a tím se stal rozsudek z valné části nesrozumitelným. Nesouhlasí s hodnocením, že povodeň může sama o sobě svými ekonomickými následky pro jednotlivce či rodinu naplnit znaky zákonné skutkové podstaty pro udělení humanitárního azylu. Nesouhlasí s tím v obecné poloze, tím spíše v případě, kdy se žalobce a jeho manželka různili v určení let, ve kterých jejich město postihly povodně a nelze přehlédnout ani skutečnost, že žalobce měl v České republice povolen pobyt a uděleno vízum za účelem podnikání od září roku 2000 do srpna 2001a sám uvedl, že Ukrajinu naposled opustil v červnu 2001, když se vracel z návštěvy na Ukrajině. Není jasné, co je míněno „žádostí o udělení humanitárního azylu“, když zákon takovýto termín nezná a váže možnost udělení humanitárního azylu na předpoklad, že v řízení o udělení azylu nebyl zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Žalobce se vyjádřil k podané kasační stížnosti tak, že navrhuje její zamítnutí a také aby nebyl přiznán odkladný účinek kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval námitkou stěžovatele týkající se nesrozumitelnosti podaného rozsudku. Z obsahu soudního spisu zjistil, že poté, kdy soud I. stupně vydal rozsudek, který posléze byl napaden kasační stížností dne 30. 7. 2003 a ta byla podána u soudu I. stupně dne 11. 8. 2003, bylo vydáno usnesení dne 3. 9. 2003 pod č. j. 52 Az 45/2003 – 43, kterým bylo opraveno odůvodnění, a to tak, že se týká konkrétně osoby žalobce. Toto odůvodnění je rozepsáno na č.l. 43 až 46 a dále na č. l. 47 je odůvodnění k tomuto vlastnímu usnesení a je v něm uvedeno, že „se v originálu rozsudku vyskytly zjevné nesprávnosti spočívající v záměně údajů o žalobci, když byly nesprávně použity údaje o žalující straně a došlo tak z důvodu chybného opisu správně znějícího odůvodnění obsaženého v konceptu rozsudku založeného do soudního spisu k záměně žalobce za žalobkyni a její nezletilou dceru a v souvislosti s touto změnou tak byly nad rámec odůvodněny zjevně nesprávné údaje o jednom z dalších důvodů žádosti o azyl, který žalobce neuvedl, tj. snaha žít s manželem, který pobýval v ČR a nesprávný údaj o spisové značce soudního spisu vedeného podepsaným soudem pod spisovou značkou týkajícího se žaloby manželky žalobce paní N. O.a nezl. N., když byla chybně uvedena spisová značka 52 Az 45/2003 namísto 52 Az 46/2003. Skutkové a právní závěry soudu obsažené v odůvodnění, o které se správně znějící výrok rozsudku opírá, se týkají překročení mezí správního uvážení žalovaným v souvislosti s výrokem žalobou napadeného rozhodnutí v části týkající se neudělení azylu z humanitárních důvodů zřejmými nesprávnostmi dotčeny nebyly a o tom svědčí obsah kasační stížnosti, když v něm žalovaný jako stěžovatel uvedl podrobnou právní argumentaci, z níž lze zjistit, že tyto závěry jsou dostatečně srozumitelné“.

Podle § 54 odst. 4 zák. č. 150/2002 Sb. s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

Soud se plně ztotožňuje s názorem stěžovatele, že rozsudek tak, jak byl vyhotoven a doručen účastníkům řízení nesplňuje nároky, které jsou na něj zákonem kladeny, pokud jde o srozumitelnost takovéhoto rozhodnutí. Samotný rozsudek vskutku trpí nesrozumitelností, neboť se v obsahu odůvodnění vyjadřuje k jiným osobám, než k žalobci. Tento nedostatek stěží může napravit soud I. stupně, tzv. opravným usnesením, neboť předmětné ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. se dotýká jen skutečně zjevných nesprávností, které lze jednoduchým způsobem opravit; pokud jde o opravy odůvodnění obvykle postačuje opravu provést jen na jednotlivých vyhotoveních daného rozhodnutí. Pochopitelně lze opravu odůvodnění rozhodnutí provést i opravným usnesením, ovšem zákon ani soudní praxe nemá na mysli takovou opravu, která ve své podstatě přepisuje celé znění odůvodnění v rozsahu několika stran. V dané situaci nebylo vůbec na místě, aby soud I. stupně za situace, kdy již byla podána kasační stížnost, takto chybu napravoval. Tím nepochybně ke srozumitelnosti rozhodnutí nepřispěl, když z původního rozsudku platil toliko výrok a z druhého rozhodnutí – opravného - celé odůvodnění. Za této situace je vskutku namístě, aby takovýto rozsudek byl zákonným způsobem zrušen.

Ze shora uvedených důvodu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnosti je důvodná, a proto postupoval dle ust. § 110 odst. 2 s. ř. s. s tím, že v dalším řízení soud I. stupně především řádně své rozhodnutí odůvodní. Protože soud zrušoval rozsudek I. stupně z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti, nepovažoval za nutné, aby se vyjadřoval k problematice věcně.

O nákladech řízení kasační stížnosti pak rozhodne soud I. stupně podle ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 19. 7. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu